

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/05395 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 6 maart 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 9 november 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 2 januari 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 maart 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 3 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 12 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Lid van de enkelvoudige kamer

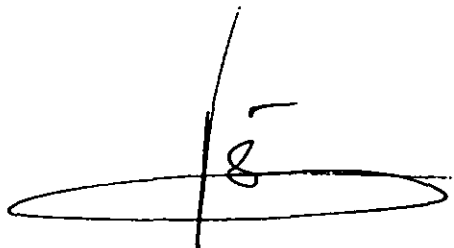
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 mei 2007

154-527.

Verzonden: 21 MEI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j^o artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 06/05395

V-nr.:

inzake: , geboren op van Algerijnse nationaliteit, verblijvende
te , eiser,
gemachtigde: mr. S. Bouddount, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. M.B. Jansen, ambtenaar bij de Immigratie- en
Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 21 november 2003 heeft eiser een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 met als doel "verblijf bij echtgenote". Bij besluit van 9 november 2004 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Op 24 november 2004 heeft eiser tegen dit besluit bezwaar gemaakt. Op 6 oktober 2005 is eiser gehoord door een ambtelijke commissie. Het bezwaar is bij besluit van 2 januari 2006 ongegrond verklaard. Op 27 januari 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Bij brief van 28 februari 2006 heeft eiser de gronden van het beroep ingediend. Op 13 maart 2006 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. Bij brief van 7 juni 2006 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

2. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 24 augustus 2006. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.

II. FEITEN

1. Op 22 december 1997 heeft eiser een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning met als doel "verblijf bij partner". Bij besluit van 20 augustus 1998 is deze aanvraag niet ingewilligd. Het hiertegen gemaakte bezwaar is bij besluit van 18 januari 1999 ongegrond verklaard. Hiertegen zijn geen rechtsmiddelen aangewend, zodat dit besluit in rechte onaantastbaar is geworden.

2. Op 10 juli 2000 heeft eiser wederom een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning met als doel "verblijf bij echtgenote". Bij besluit van 24 augustus 2000 is deze aanvraag buiten behandeling gesteld. Het hiertegen gemaakte bezwaar is bij besluit van 26 juli 2002 ongegrond verklaard. Het hiertegen ingestelde beroep is bij uitspraak van 10 november 2003 door deze rechtbank en zittingsplaats (AWB 02/62796 BEPTDN) ongegrond verklaard.

AWB 06/05395

2

3. Op 13 juli 2001 is ten behoeve van eiser een aanvraag ingediend omtrent afgifte van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) met als doel "verblijf bij echtgenote". Bij besluit van 26 juli 2002 is deze aanvraag afgewezen. Het hiertegen gemaakte bezwaar is, gelet op de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 12 januari 2004 (200306128/1), bij besluit van 23 april 2004 niet-ontvankelijk verklaard. Het daartegen ingestelde beroep is bij uitspraak van 1 september 2004 door deze rechtbank en zittingsplaats (AWB 04/19425) ongegrond verklaard.

4.1 In het kader van de onderhavige aanvraag van eiser is door het Bureau Medische Advisering (BMA) op verzoek van verveerder een drietal adviezen uitgebracht, te weten op 2 juni 2005, 6 september 2005 en 4 november 2005.

4.2 Het advies van 2 juni 2005 vermeldt dat eiser lijdt aan een depressie en een post traumatisch stress syndroom (PTSS) en sedert 16 april 2004 onder behandeling is van een psychiater. Behandeling is mogelijk in Algiers. Uitblijven van behandeling leidt niet tot een medische noodsituatie op korte termijn. Er zijn geen aanwijzingen voor psychische decompensatie, obsessief-compulsief suïcidaal gedrag en/of verlies van realiteitszin. Reizen is mogelijk. Voortzetting van de behandeling op de plaats van bestemming is noodzakelijk. In verband hiermee is een schriftelijke medische overdracht aan te bevelen.

4.3 Het advies van 6 september 2005 vermeldt dat eiser lijdt aan een psychose, depressie, PTSS en een persoonlijkheidsstoornis. Voorts is er sprake van rugpijn en maagklachten alsmede van een alcohol- en drugsprobleem, dat deels in remissie is. Eiser wordt medicamenteus behandeld door een psychiater en ontvangt steunende gesprekken bij een sociaal-psychiatrisch verpleegkundige. Behandeling is mogelijk in Algerije. Bij uitblijven van behandeling ontstaat een medische noodsituatie op korte termijn. Eiser is in staat om te reizen. Wel zijn er aanwijzingen dat enige medische voorziening voor, tijdens of direct na de reis noodzakelijk is, namelijk kort voor de reis dient eiser op vliegreis-geschiktheid te worden onderzocht. Gedurende de reis dient eiser te worden begeleid door een psychiatrisch geschoold hulpverlener. Eiser dient de beschikking te hebben over zijn dossier, aangezien de behandeling dient te worden voortgezet in het land van herkomst. Gedurende de reis moet hij de beschikking hebben over de voor hem voorgeschreven medicatie.

4.4 Het advies van 4 november 2005 vermeldt onder meer dat een eventueel ongunstig effect van een negatief advies of besluit aangaande de verblijfsvergunning op de medische toestand van eiser nooit en bij niemand is uit te sluiten. Indien blijkt dat de voor eiser ongunstige beslissing aanleiding geeft tot zodanige verslechtering van de situatie is hernieuwde beoordeling aangewezen.

5. Eiser heeft in de besluitvormingsfase een drietal brieven overgelegd van Mentrum geestelijke gezondheidszorg Amsterdam, gedateerd respectievelijk 11 mei 2004, 15 februari 2005 en 27 september 2005. De brief van Mentrum van 27 september 2005, opgesteld door psychiater Z. Sieval, vermeldt het volgende: "het rapport van de medisch adviseur van de IND beschrijft op zich correct de psychiatrische problematiek van bovengenoemde cliënt. Mijns inziens wordt hier echter geen conclusie getrokken. Zoals ik zelf en ook mijn voorganger en eerdere behandelaars hebben geconstateerd is er een forse toename van psychiatrische klachten alleen al bij het idee van terugkeer naar Algerije. Cliënt is aldaar fors getraumatiseerd en alleen al de gedachte aan terugkeer is voor hem nauwelijks verdraagbaar, ook al zou dit slechts voor beperkte tijd zijn. Ik ben van mening dat gedwongen vervoer naar het land van herkomst (...) voor cliënt ernstige risico's met zich meebrengt. Verheviging van posttraumatische stressklachten, exacerbatie van psychose en suïcide zijn hierbij mijns inziens zeer denkbaar."

III. OVERWEGINGEN

1.1 Uit de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS), zoals onder meer tot uitdrukking gebracht in haar uitspraak van 3 april 2003 (JV 2003/219), blijkt dat het ingevolge artikel 4:6 van de Awb voor de bestuurlijke besluitvorming geldende rechtsbeginsel volgens hetwelk niet meermalen wordt geoordeeld over een zelfde zaak (*ne bis in idem*), ook geldt voor de rechtspraak. Dit betekent dat buiten de toepassing van ingevolge de wet openstaande rechtsmiddelen, een zelfde geschil niet ten tweede male aan de rechter kan worden voorgelegd. Voor de bestuursrechtspraak in vreemdelingenzaken vindt dit beginsel nadere invulling in het bepaalde in artikel 8:1 van de Awb, gelezen in verband met artikel 69 van de Vw 2000. Deze wettelijke bepalingen verzetten zich ertegen dat door het instellen van beroep tegen het besluit op een herhaalde aanvraag wordt bereikt dat de rechter de zaak beoordeelt, als ware het beroep gericht tegen het eerdere besluit. Slechts indien en voor zover door de vreemdeling in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus door hem aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een voor hem relevante wijziging van het recht voordoet, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst. Voor de beoordeling van een besluit op een herhaalde aanvraag, zal de rechtbank derhalve los van de stellingen van partijen, direct moeten treden in de vraag of aan de aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag zijn gelegd. Blijkens de jurisprudentie van de AbRS moeten daaronder worden begrepen feiten en omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet voor het nemen van dat besluit konden en behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten en omstandigheden die niet voor het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat rust.

1.2 De rechtbank stelt, onder verwijzing naar de feiten, vast dat eiser twee maal eerder heeft verzocht om een verblijfsvergunning met als doel verblijf bij zijn partner, thans echtgenote, mevrouw Nu eiser thans wederom verblijf met hetzelfde doel heeft aangevraagd, is sprake van een herhaalde aanvraag. Aan de orde is derhalve de vraag of eiser aan de aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag heeft gelegd.

1.3 Eiser heeft bij zijn huidige aanvraag onder meer aangevoerd dat hij vanwege zijn gezondheidstoestand niet in staat is terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een mvv aan te vragen. De rechtbank stelt op grond van de gedingstukken en het verhandelde ter zitting vast dat dit medische aspect in de eerder door eiser gevoerde procedures geen rol heeft gespeeld. Eiser stond ten tijde van de eerder door hem gevoerde procedures nog niet onder behandeling en er was ook nog geen diagnose gesteld. De behandeling is eerst in april 2004, toen de huidige procedure liep, aangevangen. De diagnose als genoemd hierboven bij de feiten is dus een feit van na de in de eerder door eiser gevoerde procedures genomen rechtens onaantastbare beschikkingen. Gelet op de hierboven bij de feiten weergegeven inhoud van de BMA-adviezen, alsmede op de door eiser in de onderhavige procedure ingebrachte, eveneens bij de feiten genoemde, brieven van Mentrum, is niet op voorhand uitgesloten dat de medische situatie van eiser kan afdoen aan de eerdere besluiten en de overwegingen waarop die besluiten rusten. Derhalve kunnen de medische omstandigheden naar het oordeel van de rechtbank worden aangemerkt als nieuw gebleken feiten en of veranderde omstandigheden in de zin van artikel 4:6 van de Awb.

1.4 Nu het niet op voorhand uitgesloten is dat genoemde medische feiten en omstandigheden kunnen afdoen aan de eerdere besluiten en de overwegingen waarop die rusten, en verweerder in het thans voorliggende bestreden besluit de aanvraag inhoudelijk heeft beoordeeld, dient de rechtbank te beoordelen of het bestreden besluit op dit punt, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kan houden.

1.5 Gelet op het voorgaande dient thans inhoudelijk te worden beoordeeld of verweerder in redelijkheid heeft kunnen overwegen dat eiser niet kan worden vrijgesteld van het mvv-vereiste. De rechtbank overweegt hieromtrent als volgt.

2. Op grond van artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning als bedoeld in dat artikel verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

3. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel, waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

4. Ingevolge artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 en artikel 3.71, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit (Vb) 2000 is een aantal categorieën vreemdelingen vrijgesteld van het vereiste van het beschikken over een geldige mvv.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv indien het voor de vreemdeling, gelet op diens gezondheidstoestand, niet verantwoord is om te reizen.

Voorts kan verweerder ingevolge het vierde lid van artikel 3.71 van het Vb 2000 het mvv-vereiste buiten toepassing laten voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Dit is de zogenoemde hardheidsclausule.

5. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet op grond van artikel 17, eerste lid, onder c, van de Vw 2000 in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste. Verweerder heeft zich hierbij gebaseerd op genoemde adviezen van het BMA. Eiser kan reizen en er is medische behandeling in het land van herkomst voorhanden. Eiser kan derhalve in staat worden geacht een mvv-aanvraag in het land van herkomst in te dienen en de mvv-procedure aldaar te doorlopen. Evenmin kan eiser zich met succes beroepen op artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000. Er zal geen medische noodsituatie ontstaan omdat eiser behandeld kan worden in Algerije. Voor zover de door eiser ter onderbouwing van zijn beroep op de hardheidsclausule ingeroepen omstandigheden verband houden met asielgerelateerde gronden kunnen die in de onderhavige reguliere procedure niet worden betrokken. De overige door eiser aangedragen omstandigheden kunnen niet leiden tot vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van de hardheidsclausule.

6. Eiser heeft zich in beroep op het standpunt gesteld dat verweerder hem ten onrechte niet heeft vrijgesteld van het mvv-vereiste. Uit het bestreden besluit kan niet worden afgeleid dat aan de in de nota van het BMA genoemde modaliteiten is voldaan, zodat de conclusie van verweerder dat eiser in staat moet worden geacht te reizen, niet toereikend is gemotiveerd. Verweerder heeft met het enkele argument dat er behandelmogelijkheden zijn in het land van herkomst in redelijkheid niet van toepassing van de hardheidsclausule kunnen afzien. Het betreft hier immers geen aanvraag met als doel medische behandeling maar een aanvraag met als doel verblijf bij echtgenote. De behandelmogelijkheden in het land van herkomst spelen daarom geen rol.

Het belang van eiser om zijn langdurige psychiatrische behandeling niet te hoeven onderbreken met het enkele doel om in Algerije een aanvraag tot verlening van een mvv in te dienen, prevaleert boven het belang van verweerder om niet voor een voldongen feit te worden geplaatst door het verblijf alhier van eiser. Het moeten opstarten van behandeling in het land van herkomst voor de duur van de mvv-aanvraag is voor eiser zeer bezwarend. Verweerder heeft dit niet, althans niet voldoende, in zijn afweging betrokken. Eiser wijst in dit verband op de medische verklaring van de behandelend psychiater Sieval van 27 september 2005. In het aanvullend advies van het BMA van 4 november 2005 zegt het BMA in reactie op de medische verklaring van de behandelend psychiater van eiser van 27 september 2005 dat een eventueel ongunstig effect van een negatief advies of besluit aangaande

AWB 06/05395

5

een verblijfsvergunning op de medische toestand van een vreemdeling nooit en bij niemand is uit te sluiten. De behandelend psychiater heeft het in haar verklaring echter niet over een negatief advies of besluit, maar over de verplichting om naar Algerije terug te keren voor een mvv. De reactie van het BMA is onbegrijpelijk nu niet wordt gereageerd op de verklaringen van de behandelend psychiater. Verweerder heeft onvoldoende in zijn overwegingen betrokken dat de medische problemen van eiser volgens de behandelend psychiater niet kunnen worden behandeld in het land van herkomst.

7.1 Ingevolge vaste jurisprudentie van de AbRS (bijvoorbeeld de uitspraak van 25 juli 2006, 200601304/1, JV 2006/351) is het door verweerder aan het bestreden besluit ten grondslag gelegde advies van het BMA een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Een dergelijk advies dient op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze te zijn opgesteld.

Indien aan deze eisen is voldaan mag verweerder bij de beoordeling van de aanvraag in beginsel van het advies uitgaan, tenzij er concrete aanknopingspunten zijn voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.

7.2 Naar het oordeel van de rechtbank vormen de door eiser overgelegde brieven van Mentrum van 11 mei 2004, 15 februari 2005 en 27 september 2005 geen concreet aanknopingspunt in bovenbedoelde zin. Ten aanzien van de medische problematiek verschilt Mentrum niet van inzicht met het BMA. De brieven van Mentrum vermelden niet dat behandeling van de medische problematiek als die van eiser niet beschikbaar is in Algerije. Ook vermelden de brieven niet dat eiser niet in staat is om te reizen.

Eisers stelling dat door het BMA niet afdoende is gereageerd op de verklaring van eisers behandelend psychiater, mw. Z. Sieval, van 27 september 2005 volgt de rechtbank niet. De rechtbank ziet geen grond voor het oordeel dat het BMA niet of onvoldoende is ingegaan op hetgeen door eisers behandeld psychiater is verklaard. In dit verband merkt de rechtbank op dat de enkele omstandigheid dat tussen eisers behandelaar en het BMA mogelijk verschil van inzicht bestaat over de uit de gegevens te trekken consequenties omtrent de terugkeer van eiser naar Algerije, op zichzelf niet leidt tot de conclusie dat het door het BMA verrichte onderzoek onzorgvuldig of onvolledig is geweest en dat het BMA niet op basis daarvan tot zijn bevindingen heeft kunnen komen.

Gelet op het voorgaande kan hetgeen eiser heeft aangevoerd niet worden aangemerkt als een concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid dan wel de volledigheid van de adviezen van het BMA, zodat verweerder deze adviezen aan zijn besluit ten grondslag mocht leggen en van de daarin vervatte informatie mocht uitgaan.

8. Voor eisers beroepsgrond dat de behandelmogelijkheden in het land van herkomst gelet op het doel van de aanvraag niet relevant zijn is geen steun te vinden in wet, beleid dan wel jurisprudentie. Eiser heeft zich op zijn medische situatie beroepen ter onderbouwing van zijn stelling dat van hem niet kan worden gevergd dat hij in Algerije de mvv-procedure doorloopt. Hij heeft zich daarbij beroepen op artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 en de hardheidsclausule neergelegd in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000. Verweerder heeft vervolgens, conform zijn beleid neergelegd in paragraaf B1/1.2.1 en hoofdstuk B8 van de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000, onderzocht of eiser in staat is te reizen naar zijn land van herkomst en in staat kan worden geacht daar de behandeling van een mvv-aanvraag af te wachten. In dat kader zijn de behandelmogelijkheden in het land van herkomst onderzocht. De omstandigheid dat eiser om verblijf bij echtgenote heeft verzocht en niet om verblijf op grond van medische behandeling is in dit verband niet relevant. Het gaat om de vraag of verweerder, gelet op eisers medische toestand, al dan niet aan het mvv-vereiste heeft kunnen vasthouden. In het hier relevante beleid zijn algemene beleidsregels met betrekking tot het mvv-vereiste neergelegd die van toepassing zijn op alle aanvragen waarbij om een reguliere verblijfsvergunning is verzocht.

9. Nu de in de nota van het BMA neergelegde modaliteiten voor eisers terugkeer naar Algerije onderdeel vormen van de overwegingen in het bestreden besluit, moet het er voor worden gehouden dat verweerder deze modaliteiten heeft aanvaard en in zijn besluitvorming heeft betrokken.

AWB 06/05395

6

Er is geen grond voor het oordeel dat het op voorhand onmogelijk moet worden geacht bij terugkeer te voldoen aan die modaliteiten. De conclusie van verweerder dat eiser in staat moet worden geacht te reizen is gelet op het voorgaande niet ontoereikend gemotiveerd.

10. Concluderend is de rechtbank van oordeel dat verweerder terecht heeft beslist dat eiser niet in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 en dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat er geen aanleiding was voor toepassing van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000.

11. Op grond van het voorgaande dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

12. Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

IV. BESLISSING

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 6 maart 2007 door mr. H.J.M. Baldinger, voorzitter, in tegenwoordigheid van drs. Y.H.F. van Veldhuizen, griffier, en bekend gemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier,

De voorzitter,

Afschrift verzonden op: - 6 MAART 2007

Conc.: DB/Yve

Coll.: PLR

Bp: -

D: C

Kopie conform de griffier
van de Rechtbank Amsterdam

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). Ingevolge artikel 69, eerste lid, van de Vw 2000 bedraagt de termijn voor het instellen van hoger beroep vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Fizeastraat 19 > 1097 SC Amsterdam > The Netherlands T > +31 (0)20 685 2983
F > +31 (0)20 689 0647
E > canalesadvocaten@xs4

Tevens per fax 0703651380

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
2002	
B	- 3 APR 2007
ZAAKNR.	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Gemachtigde mr S. Bouddount
inzake Hoger beroep tegen de uitspraak d.d. 6 maart 2007 van de Rechtbank 's
 Gravenhage nevenzittingsplaats Amsterdam, zaaknummer AWB 06 / 05395

de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder

1. Appellant is met de uitspraak van de rechtbank, in het bijzonder met het gestelde onder rechtsoverwegingen 8 en 9 niet eens.

